

Ballagási búcsúbeszéd

Főtiszteletű Püspök Úr és Nagytiszteletű Tanáraink!
Kedves Szüleink, Rokonaink és Barátaink!
Tiszteletes Ifjúság, Kedves Diáktársaink!

Talán még fel sem fogjuk igazán, hogy mi is történik velünk ezekben a percekben. Az elmúlt napokban megkérdeztem évfolyamtársaimat: el tudják-e hinni, hogy valóban teológiai tanulmányaink végéhez érteztünk, hogy mától nem lesz a mindennapok része a közös ebéd, az eddig oly természetes együttlét, a közös gondolkodás és imádkozás, a hajnalokig tartó beszélgetések? Jóllehet csupán kevesek tudatosították ezt, mégis ki kell mondanunk: a mai napon választóvonalhoz érteztünk, és le kell zárunk egy számunkra nagyon boldog és kedves időszakot. Illő, hogy ilyenkor számot adjon az ember: mi az, amit kapott, és mi az, amit vinni tud magával?

Mit hagyunk itt, amikor becsukódik mögöttünk a szobánk ajtaja, a teológia kapuja? Kézzelfogható formában egy tablót. Egy tablót, amelyen ez az igevers áll: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek titeket, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek” (Jn 15,16). Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom: hat évre volt szükségünk ahhoz, hogy valóban megértsük, mit is jelent ez a mondat. Hat évvel ezelőtt félelemmel, izgalommal, mérhetetlen kíváncsisággal léptük át a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet küszöbét. Némelyek gyermekkoruk óta ide vágytak, másoknak hirtelen ötlet nyomán került a jelentkezése az egyetemi titkárság asztalára. Amikor körülnéztünk, idegen embereket láttunk, akik olyan vidékekről érkeztek, amelyekről addig azt sem tudtuk, hogy léteznek. Nem mi választottunk évfolyamtársakat. De már akkor éreztük, hogy ezek az új ismeretségek, a kibontakozó barátságok életre szólóak lesznek, hiszen szolgatársként egymásra kell majd támaszkodnunk, és együtt kell hirdetnünk Isten országának eljövételét. Együtt tanultunk meg egyenes háttal felmenni a szószékre; együtt találgattuk, hogy egyegy héber szót hogyan kell kiolvasni; együtt lepódtunk meg azon, hogy Mózes öt könyvét talán nem is Mózes írta. Mindeközben szerelmek és barátságok szövődtek, és egyre inkább megtapasztaltuk, megbizonyosodtunk arról, hogy nem a véletlen folytán kell együtt megélnünk ezeket a pillanatokat.

Nem mi választottuk azt sem, hogy szomorú és fájdalmas napok is legyenek ebben az időszakban. Elvesztettük egy olyan évfolyamtársunkat, akire mindig lehetett számítani, aki mérhetetlen jókedvével, jóízű nevetésével közösségünk fontos tagja volt. De egymásba kapaszkodtunk a nehéz percekben, és még inkább rádöbentünk, hogy mennyire értékelnünk kell a közös időt, emlékeket. Megtanultuk, hogy lehetünk bármennyire képzetek teológiailag, Isten akaratának elfogadásához mindez nem elég: hitre és alázatra van szükség. Barátunk emléke mindig eszünkbe juttatta és juttatja ezután is, hogy naponta hálát kell adnunk közösségünkért. És ahogy az évek teltek, ez az érzés egyre inkább úrrá lett rajtunk.

Lehet, hogy tanulmányi eredményeinkkel nem rengettünk meg az intézet falait. Évfolyamunk futballcsapata sosem nyerte meg a bajnokságot, viszont megtanultunk összekapaszkodni. Ha baj volt, kiálltunk egymásért, számíthattunk egymásra, néha tizenegyen, néha pedig mind a harmincegyen. Rájöttünk: sok minden elválaszt minket, sok mindent másként látunk, sok mindent másképp szeretnénk megvalósítani. De egy dolog közös, és ez az egy dolog mindennél fontosabb: Jézus Krisztus evangéliumát akarjuk hirdetni alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt. Nem mi választottuk a feladatot, ő hívott el bennünket erre.

Tablónkat egy fa díszíti. A fának erős gyökérzetre van szüksége, hogy a vihar se tudja kidönteni, és életben maradjon. A számadás ezen pontján kell hálát adnunk Istennek azért, hogy szüleink végig mellettünk voltak, biztattak és támogattak, fáradhatatlanul imádkoztak értünk. Hálásak vagyunk azért, hogy bíztak bennünk, hitték, hogy gyermekeiknek Isten szolgálatára kell szentelniük életüket. Ők teremtették meg a biztos hátteret. Annak idején fogadalmat tettek, hogy gyermekeiket, minket Isten szeretetére nevelnek. És most itt állunk, készen arra, hogy Isten szeretetét, amelyet megtapasztaltunk, másoknak is hirdessük. Nem a mi érdemünk ez, hanem szüleink keresztségünkön tett ígéretének beteljesülése, annak legbiztosabb jele.

Hálásak vagyunk nagytiszteletű tanárainkért, mindenekelőtt Adorjáni Zoltán professzor úrért, aki évfolyamfelelős tanárunkként megértésével, bölcsességével és szeretetével segítette előrehaladásunkat. Nem volt könnyű dolga. Sokan voltunk és sokfélék, de ő mindannyiunk felé megértéssel közeledett. Higgadtságra tanított. Közös éneklések, a szolgálatról szóló történetek tették színesebbé közös kirándulásainkat. Illesse köszönet Adorjáni Mária nénit is, aki szintén elkísért minket közös kirándulásainkra, és aki mindig kiállt a diákok érdekei mellett.

Egy-egy sikeres szolgálat után önteltségünkben megkérdőjeleztük, hogy mi szükség van ennyi időt az intézetben tölteni. De ma már tudjuk, hogy tanáraink bölcsességük és tudásuk legjavával kívántak felvértezni bennünket. Olyan tanáraink voltak, akik személyes példájukkal is sokunk számára mutattak utat, akik hiteles emberekként odafigyeltek előrehaladásunkra, akik nem voltak restek, ha

a felkészületlenség árát kellett kiszabni vizsga után, de akik végtelenül megértőek is tudtak lenni, s akik végig elhivatottsággal és hittel tanítottak. Tanáraink mellett hálás szívvel köszönjük meg az intézet minden alkalmazottjának, hogy munkájukkal elősegítették lelkésze formálódásunkat.

Kedves Diáktársaink!

Talán az alkalom megkívánná, hogy bölcs tanácsokat fogalmazzunk meg felétek. Engedjétek meg, hogy ehelyett nektek is inkább köszönetet mondjunk. Mennyi együtt töltött idő, mennyi ölelés, kézfogás, mosoly emléke jut most eszünkbe. Nevetés, ami végigsuhan a folyosón egy-egy szüreti bál, beavatóest után. Foci-bajnokság, önképzőkör, diákpresbitériumi gyűlések, kórus, imaközi alkalmak, diákklubos éjszakák. Ez a sok emlék arra sarkall, hogy tőletek semmiképpen ne búcsúzzunk el. Vigyázzatok erre a helyre, a szellemiségre, ami körüllegi az épületet. Reméljük, hogy amikor a tablónkra felpillantotok, bennetek is a közösen megélt örömeik és vidámság emléke tör fel. Adja Isten, hogy még sokáig épülhessünk egymás hite által!

Főtiszteletű Püspök Úr!

Megtisztelő számunkra, hogy abban az évben lehetünk intézetünk végzős hallgatói, amikor egyházunk a Bethlen Gábor által alapított Collegium Academicum 400 éves évfordulóját ünnepelte. Bethlen Gábor álma az volt, hogy mindig legyenek Erdélyben lelkészek, akik Isten ígését legjobb tudásuk szerint, becsülettel és tisztességgel hirdetik. Itt állunk – 400 évvel később. Istenünket akarjuk szolgálni, Krisztus evangéliumát hirdetni teljes szívvel. Tisztelettel és alázattal kérem önöket: fogadjanak minket egyházunk szolgálattelvői közé, hogy szolgálattal és életünkkel tudjunk válaszolni az ő hívására, s hogy gyümölcsöt teremhessünk az ő dicsőségére.

Ambrus Mózes

